

רע"פ 2390/14 - ברק בכור נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2390/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: ברק בכור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ת 39328-02-14, מיום 2.3.2014, שניתן על ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 39328-02-14, מיום 2.3.2014. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט י' צימרמן - סג"נ), בפ"מ 1130-02-14, מיום 12.2.2014.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש נתפס על ידי שוטרים כשהוא נוהג בשכרות ברכבה של ארוסתו, והוגש נגדו כתב אישום בגין ביצוע עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה). בנוסף על כך, נמסרה למבקש הודעה בדבר איסור שימוש ברכב בו נהג בעת ביצוע העבירה, בהתאם לאמור בסעיף 57א(א)(2) לפקודת התעבורה, והרכב עצמו נתפס על ידי המשטרה.

3. המבקש הגיש לבית המשפט לתעבורה בקשה לביטול איסור השימוש ברכב ולהשבת הרכב לחזקתו. בבקשתו טען המבקש, כי חלים עליו הסייגים הקבועים בסעיפים 57ב(ב)(1) ו-57ב(ב)(2) לפקודת התעבורה, לפיהם לבית המשפט סמכות לבטל את ההודעה בדבר איסור השימוש ברכב בו בוצעה עבירת תעבורה, אם הרכב נלקח מבעליו ללא ידיעתו והסכמתו, או שנהג הרכב פעל בניגוד להוראותיו של בעל הרכב, אשר עשה כל שביכולתו כדי למנוע את העבירה. בית המשפט לתעבורה דחה את בקשתו של המבקש, בקובעו כי המבקש קיבל מארוסתו הסכמה מכללא להשתמש ברכב, וכי ארוסתו של המבקש לא הזהירה אותו באופן ספציפי לגבי הנהיגה ביום ביצוע העבירה או לעניין נהיגה לאחר שתיית משקאות משכרים.

4. המבקש ערער על החלטתו של בית המשפט לתעבורה, לבית המשפט המחוזי. במסגרת ערעורו, זנח המבקש את הטענה לפיה חל עליו הסייג הקבוע בסעיף 57ב(ב)(2) לפקודת התעבורה, וטען רק לקיומו של הסייג הקבוע בסעיף 57ב(ב)(1), לפיו ביום ביצוע העבירה נהג ברכבה של ארוסתו ללא ידיעתה והסכמתה. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, בקובעו כי די בהסכמה הכללית שניתנה למבקש על ידי ארוסתו להשתמש ברכב על מנת לשלול את הטענה, כי ביום ביצוע העבירה עשה המבקש שימוש ברכב ללא ידיעתו והסכמתו של בעליו.

בקשת רשות הערעור

5. ביום 31.3.2014, הגיש המבקש, בעצמו, בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. בבקשתו חזר המבקש על אותן טענות, שהועלו על-ידו בפני הערכאות הקודמות. לטענת המבקש, אין די בהסכמה כללית לשימוש ברכב על מנת לשלול את הטענה, לפיה ביום ביצוע העבירה הוא עשה שימוש ברכב ללא הסכמתה וידיעתה של ארוסתו. עוד נטען, כי על פי פרשנותו הנכונה של סעיף 57ב(ב)(1) לפקודת התעבורה, גם כאשר קיימת הסכמה כללית לשימוש ברכב, ייתכנו מקרים בהם האדם לו ניתנה אותה הסכמה יעשה שימוש ברכב ללא ידיעתו והסכמתו של בעליו. לאור האמור לעיל, התבקשתי ליתן למבקש רשות ערעור.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ונספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

7. הלכה מושרשת וידועה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים נדירות בהן מעלה הבקשה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרם למבקש (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 8651 סקה נ' מדינת ישראל (31.3.2014); רע"פ 2024/14 אל-דר נ' מדינת ישראל (30.3.2014)). עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים אשר פורטו לעיל, לשם קבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה.

8. למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה גם לגופן של טענות המבקש. ללא קשר לשאלה הפרשנית אותה מנסה המבקש להעלות בבקשתו, טרם שיוכל ליהנות מהסייג הקבוע בסעיף 57ב(1) לפקודת התעבורה, עליו לשכנע את בית המשפט כי השימוש אותו עשה ברכב ביום ביצוע העבירה אכן נעשה ללא ידיעתו והסכמתו של בעליו. את זאת לא עשה המבקש.

לפיכך, השאלה הפרשנית האמורה כלל אינה מתעוררת בענייננו. שהרי גם אם יש טעם בטענת המבקש, לפיה הסכמה כללית לשימוש ברכב, אינה שוללת שימוש ספציפי ברכב ללא ידיעתו והסכמתו של בעליו – עניין שאינני מביע בו כל עמדה – עדיין אין באפשרותו להסתמך על הסייג הקבוע בסעיף. זאת, שכן המבקש לא הוכיח כי ביום ביצוע העבירה הוא אכן נהג ברכב ללא ידיעתה וללא הסכמתה של ארוסתו.

9. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, א' בניסן התשע"ד (1.4.2014).

שׁוֹפֵט